

UNDIR FÝRA EYGUM

Hvat land kundi tú hugsað tær at vitja?

– Eg havi aldrin útlongsul, og mær dámar væl at ferðast í Føroyum. Men tá ið eg síggi myndir av Maldivunum, so hendir nakað. Har kundi eg hugsað mær at vitja. Annars havi eg tað alt ov gott í Føroyum.

Hvat gert tú, tá ið tú slappar av?

– Eg arbeiði nógv, so eg havi ikki so nógvar tímar til at slappa. Mær dámar væl at hyggja eftir onkrari sjónvarpsrøð, tí tá kobli eg ordiliga úr. Tað er eisini avslappandi at spæla við hornorkestri.

SANGUR GEVUR SJÁLVSÁLIT

– Eg haldi meg ikki hava havt eitt viðføtt talent, men eg havi sungið nógv, og okkurt skuldi mann duga fyri at passa inn, sigur Guðrun Sólja Jacobsen, sum nú undirvísir í sangi og ætlar at menna sína kreativu síðu

Eyðun Klakstein

Í apríl mánaði í 2003 varð Guðrun Sólja Jacobsen kosin vinnari av stóru donsku sjónvarpskappingini *Stjerne for en aften*, og tað gjørdist hæddarpunktið á einari kollveltandi tíð fyri ungu kvinnuna av Tvøroyri, sum stríddist við sjálvsálitið og hevði havt eina kenslu av, at hon ikki passaði inn í skúla og útbúgvingar.

– Eg fann meg sjálva í tónleikinum, har eg kendi meg heima og dugdi okkurt. Sigurin í *Stjerne for en aften* gav mær sjálvsálit og dirvi til at gera meira við tónleikin, sigur Guðrun Sólja Jacobsen.

Umvegis sjónvarpskappingina kom Guðrun Sólja Jacobsen inn í so at siga hvørja stovu í Føroyum og Danmark, og tíðina aftaná framførði hon víðahvar og gav tónleik út.

– Meðan eg luttók í kappingini, sá eg ikki rættiliga, hvussu stórt tað var, og hvussu nógv tað hevði at siga fyri meg persónliga og tónleikaliga. Onkuntíð minnst eg kensluna, sum eg hevði, tá ið eg vann kappingini, og tað var ein fantastisk kensla, hóast onkur hevur sagt, eg ikki virkaði so glað, tá ið eg vann. Tað er helst ymiskt, hvussu fólk vísa gleði, og møguliga dugdi eg ikki heilt

at takla tað, tí í grundini var tað bara ein sangur, sum eg sang, sigur Guðrun Sólja Jacobsen.

Sang nógv

Guðrun Sólja Jacobsen er uppvaksin mitt á Tvøroyri, og 13 ára gomul byrjaði hon at syngja alment. Tað var umvegis eitt jólahald í fólkskúlanum.

– Vit vóru trý, sum spældu til jólahaldið í skúlanum. Tað gekk væl, og vit vórðu eisini biðin um at koma at spæla aðrastaðni. Eg sang mest aðru og triðju rødd tá, greiðir Guðrun Sólja frá.

Seinni fóru tey eisini við í Ársins songrødd, og tað

gjørdist fyrsta av fýra kappingum, sum Guðrun Sólja luttók í, áðrenn hon vann Ársins songrødd.

– Eg haldi meg ikki hava havt eitt viðføtt talent, men eg havi sungið nógv. Eg og beiggi mín Eyðun sungu sera nógv, og tað hevur inspirerað meg. Eg fekk ikki undirvísing í sangi, men lærði meg ymiskt heima. Eg spældi klaver frá tí, at eg var fimm ára gomul, og tað hevur kanska eisini hjálpt mær, sigur Guðrun Sólja Jacobsen.

Nakað eftir aldarsskiftið fór Guðrun Sólja at syngja jazz hjá manninum hjá presti, sum tá var í Vági.

– Hann hevði sínar hugsanir um at syngja jazz og lærði meg, hvussu eg skuldi syngja. Hann kendi ein dómara í *Stjerne for en aften* og vildi hjálpa mær at koma við í kappingina. Vit gjørdi eina upptøku, sum síðani bleiv send niður og sum slóðaði fyri, at eg kom við í kappingina, greiðir Guðrun Sólja frá.

Sjálvsálit

Sum onnur ungfólk stríddist Guðrun Sólja Jacobsen við manglandi sjálválit og vantandi vissu um, hvat hon skuldi brúka lívið til.

– Eg havi ikki altíð havt sjálvsálit, og í skúlatíðini hevði eg sera trupult við at finna fram til, hvat eg skuldi útbúgva meg til. Eg hugdi í bókum um útbúgvingar, men tað kendist sera turrisligt og ókreativt, og var onkur útbúgving, sum kundi verið áhugaverd, tók tað nógv ár at

